

Mill. Kr. til omtrent $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., kunde man ogsaa glide videre fra $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til omtrent slet intet.

Naar jeg ser ud over den poliitiske Stilling i Øjeblikket, forekommer det mig, at baade Højre og Venstre ved det Forlig, de her indgaa, ved det Favntag, hvorved de omslutte hinanden, i Virkeligheden kryste hinanden ihjel. De gaa lige medtagne, lige demoraliserede, lige dødsprægede ud af dette Forlig. Den Sprængning, den Splittelse, den Falden i Stumper af alle Forligspartier baade i det andet Ting og her, vidner ogsaa om, at vi ere inde i et Ragnarok for de gamle Partier. Jeg skal erkende, at fra en vis Side set har Højre vundet en glimrende Sejr i det, som de have faaet et Flertal af Venstre her i Salen med til. Under Ledelse af Højres nuværende Fører, de Frikonservatives Fører i den anden Sal, har Højre vundet en glimrende Sejr. Under Ledelse af den nye Fører have de vundet en Sejr over Venstre, ligesom de gjorde under den gamle Højrefører i 80erne, der kun brugte andre Midler. Den gamle Højrefører i forrige Aarhundrede søgte at piske, knuge og knægte Venstre. Det lykkedes ham — ja, det slog tilbage paa hans eget Parti, som saadanne Midler altid hævn sig. Hans eget Parti reduceredes til ingen Ting baade i Folket og her i Salen. Den nye Fører har brugt andre Midler, han har, som han sagde i Foraaret, taget med Nænsomhed ogsaa paa den højtærede Forsvarsminister. Han mente, det var Vejen. Han har lokket, listet, lempet, han er nu kommen saa langt, at Venstre er i Færd med at ødelægge sig selv, men han har ganske vist heller ikke undgaaet at demoralisere sine egne Folk.

Der paastaas af den højtærede Forsvarsminister, der paastaas af Venstrereformpartiet, af „de 27“, at der dog er naaet dette, at Landbefæstningen, som der stod Strid om gennem de mange Aar, nu har faaet sin Skæbne lagt i Folkets, i Folketingets Haand, og de henvise til § 3 i Befæstningsloven. Det forekommer mig, at de have fuldkommen Uret heri. Der staar ganske vist i denne § 3, som ogsaa i Dag er bleven saa meget omtalt, at Landbefæstningen skal nedlægges 1922. Det er en Ydmygelse for Højre at gaa ind derpaa, det kunne vi alle se, men det er ogsaa en Ydmygelse for Demokratiet at gaa ind paa en Paragraf, der siger, at indtil den 31. Marts 1922 skal Fæstningen opretholdes. Det er det, Venstre gaar ind paa, at den ulovlige Fæstning i $12\frac{1}{2}$ Aar skal

opretholdes, det vil sige opretholdes, saa længe der er militær Mening deri. Det staar der ogsaa i § 3, og det er et meget væsentligt Punkt.

Efter min Opfattelse ligger Landbefæstningen i dette Øjeblik i Befolkningens Haand; efter min Opfattelse er Landbefæstningen aldrig gjort lovlig. Jeg ved meget vel, at man fra Reformpartiets Side har set sin taktiske Interesse i, i hvert Fald til Tider, at hævde, at det, der skete i 1894 den 1. April, var, at de gamle Moderate gjorde Fæstningen lovlig. Men jeg vil erindre om, at de gamle Moderate altid have protesteret derimod, og jeg vil erindre om, at der samtidig blev vedtaget en Rigsdagsbeslutning, hvori Folketinget forbeholdt sig sin fulde Frihed overfor Landbefæstningen. Jeg vil gøre opmærksom paa, at den nuværende Forsvarsministers højtærede Kollega, Indenrigsministeren, endnu saa sent som — jeg husker det nøje — Sommeren 1905 paa et Møde udtalte, at det var en ren Misforstaaelse, at Fæstningen nogen Sinde var gjort lovlig. Altsaa, Fæstningen ligger den Dag i Dag fuldstændig ulovlig hen; det er Stillingen. Man kan ikke paavise en eneste lovlig Lovparagraf, hvorefter denne Landbefæstning eksisterer. Men saa stod den til enhver virkelig demokratisk Regerings Raadighed, saa var denne i Stand til, naar den vilde, naar den havde alvorlig antimilitaristisk Villie og Mod, at desarmere den naar som helst den vilde, uden at spørge Landstinget, det er Stillingen, og det er kun Venstrereformpartiets uhyre Fejghed, uhyre Svaghed, at det, da det kom til Magten, ikke vovede at benytte sin Magt antimilitaristisk og demokratisk i Overensstemmelse med sin Fortid. Havde vi faaet en modig og maalbevidst demokratisk Regering, kunde den, hvad Dag den vilde, have desarmert Landbefæstningen, og ingen kunde have knyet derimod. Selv de Moderate sagde i 1894: Vi have ikke gjort den lovlig. Den højtærede Forsvarsminister har gyst tilbage for Løsningen af denne Opgave, derfor har han benyttet den Fortolkning af Forliget 1894, at man den Gang gjorde Sagen lovlig. Men det strider selve Rigsdagsbeslutningen imod.

Det, der altsaa foreligger i dette Øjeblik, er, at Fæstningen er ulovlig, og at vi, hvis vi efter næste Valg faar en antimilitaristisk Regering, kunne skride til dens Desarmering. Det kunde man endnu have gjort, saaledes som Forliget var affattet, da det forlod Tinget sidste Gang, da der stod, at den skulde desarmes senest 1922.